

τήν κούκλα μου για να παρηγορηθῆτε. Είνε ωραϊότερη από μένα και άνοιγοκλείνει τὰ ματάκια της. Τὴν ἀγαπῶ πολύ, ἀλλὰ ἔχω κ' ἄλλη μιά. Μά, κύριε, πάλι κλαίτε!... Τί πρέπει νὰ κάνω για νὰ μὴν κλαίτε;

ΓΚΥ. — Δὲν ἔχω συνήθειαν νὰ μιλῶ μ' ἀγγελούδια σὰν ἐσένα, μικρούλα μου.
ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Δὲν τὴ θέλεις λοιπὸν τὴν κούκλα μου;
ΓΚΥ. — Ἄκουσε, μικρούλα μου... Θὰ τὴν πάρω ὅταν ξαναέρθω.
ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Καὶ πότε θὰ ξαναέρθεις;
ΓΚΥ. — Δὲν ξέρω πότε. Νά, μετὰ δυὸ-τρεῖς μέρες...
ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Πολὸν καλά, θὰ σὰς περιμένουμε...
ΓΚΥ. — Καὶ τώρα, πρὶν φύγω, θές νὰ σὲ φιλήσω κ' ἐγώ;
ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Φιλήστε με, κύριε.
(Ὁ Γκὺ σκύβει καὶ φιλεῖ μὲ πατρικὴ στοργὴ τὰ τριανταφυλλένια τῆς μαγουλάκια).

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Καλὴ ἀντάμωσι, λοιπὸν, κύριε...
ΓΚΥ. — Καλὴ ἀντάμωσι, μικρούλα μου.
(Κτυτίζει σιωπηλὰ τὰ γλυκὰ μάτια τῆς μικρούλας).
ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Μὰ δὲν μοῦ εἶπατε τ' ὄνομά σας. Ποιὸς νὰ πῶ στή μαμά μου πὼς ἦρθε;
ΓΚΥ. — Νὰ πῆς πὼς ἦρθε κάποιος πὸν τὸν ἔστειλε ὁ κακὸς κύριος...

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Ὁ κακὸς κύριος!
ΓΚΥ. — Ναι. Καὶ πὼς ἦρθε νὰ σὰς πῆ, διὰ τὸ κακὸς κύριος ἔγινε ξαφνικὰ καλὸς καὶ δὲν θέλει νὰ τοῦ ἐπιστρέψετε πειὰ τὰ χροῖματά σου τοῦ χρυστάει ὁ μπαμπὰς σου. Καὶ, μάλιστα, θὰ τοῦ στείλῃ κ' ἄλλα πολλὰ κ' ἔπειτα θὰ φύγῃ μακριὰ, πολὺ μακριὰ, για νὰ μὴ σὰς ἐνοχλήσῃ ποτὲ πειὰ. Κατάλαβε τί σοῦ εἶπα, μικρούλα μου;

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Ναι, κατάλαβα. Ὁ κακὸς κύριος ἔγινε ἔξαφνα καλὸς. Μά, γιατί;
ΓΚΥ. — Γιατί τοῦ μίλησε κάποιος ἄγγελος...
(Ὁ Γκὺ φεύγει μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο, μὲ μάτια κόκκινα, συντριμμένους, μὰ κ' ἐδ-χαριστήμενος)

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. (μόνη). — Τοῦ μίλησε ἔνας ἄγγελος!... Καλὰ λέει ἡ μαμά πὼς οἱ καλοὶ ἄγγελοι μὰς προστατεύουν...

ΠΑΛΗΣΣΕ ΛΟΓΙΑ Κ' ΕΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΑΡΑΡΟΥ ΝΤΟΥΡΕΤ

Κατὰ τὴ βασιλεία τοῦ ἀειμνήστου Ὁθωνοῦ, ὑπῆρθεσε ἀρεσκὸν κακὸν ὡς φρουράρχος Ἀθηνῶν ὁ Βαυαρὸς συνταγματάρχης Ντουρέτ. Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνὴ ὁ Ντουρέτ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους ἀξιωματικούς κ' ἀπὸ τοὺς ἐξυπνότερους ξένους, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀκολοθήσει τὸν Ὁθωνα στὴν Ἑλλάδα. Γιὰ τὸν Ντουρέτ, λοιπὸν, αὐτὸν διηγούνται τὰ ἑξῆς χωριτωμένα ἀνέκδοτα:

Ὁ Ὁθων εἶχε τὴ συνήθειαν νὰ ἐπισκέπτεται συχνὰ τοὺς ἀρχαιολογικοὺς τόπους τῶν Ἀθηνῶν. Σὲ μιὰ τέτοια ἐπισκεπὴ του ἔτυχε νὰ σινοδεύεται κ' ἀπὸ τὸ φρουράρχο Ντουρέτ. Ἡ στιγμή λοιπὸν πὸν ἀνέβαιναν τὰ προπύλαια τῆς Ἀκροπόλεως, ὁ Ὁθων στήθηκε καὶ δειχχνοντας σὸ φρουράρχο τὸ ναὸ τῆς Ἀττέρου Νίκης, τὸν ἐρώτησε:

— Δὲν μοῦ λέτε, κύριε φρουράρχε, πότε χτίστηκε αὐτὸ τὸ οἰκοδόμημα;

Καὶ ὁ Ντουρέτ ἀπάντησε ἀφέλετοτα:

— Δὲν θυμάμαι καλά, Μεγαλειότατε... Μοῦ φαίνεται ὡστόσο διὰ δὲν εἶχα ἀναλάβει ἀκόμα τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ φρουράρχου ὅταν χτίζονταν αὐτὴ ἡ ἐκκλησία!...

Ὁ Ντουρέτ διατηροῦσε μακροτάτῃ κάτασπρην γενειάδα. Ὅταν ἐμῶς ἐγκωινιάστηκε ἡ μόδα τοῦ ὑπογενεῖου, ἡ βασίλισσα Ἀμαλία τοῦ σύστησε ν' ἀκολοθήσῃ κ' αὐτὸς τὴ μόδα αὐτή.

— Ἐνα τριγωνικὸ ὑπογενεῖο θὰ πηγαίνει καλύτερα σὸ στρατιωτικὸ σας παράστημα! τοῦ εἶπε.

— Μολονότι εἶμαι ὑπὲρ τῆς φυσικῆς ἀπλότητος, Μεγαλειότατε, θὰ λάβω ἐπ' ἑσῆν μου τὴν ὑπόδειξίν σας! ἀποκρίθηκε ὁ φρουράρχος.

Τὴν ἄλλη μέρα πρῶγματος, ὁ Ντουρέτ παρουσιάστηκε σ' ἀνάκτορα μὲ τὰ γενεῖα του ἀγρίως φαλιδιασμένα, ἀλλὰ καὶ βαμμένα μαύρα. Ἡ βασίλισσα δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια της μὸλις τὸν ἀντίκρισε καὶ τοῦ εἶπε:

— Γιατί αὐτὴ ἡ μεταβολή, κύριε φρουράρχε;

— Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ Ντουρέτ μὲ δαιμασθὴ ἐτοιμότητα, τὸ μῦθον μου λενθεῖ για τὴν ἀπόλειαν... τοῦ ἑτέρου ἡμισείως του!...

ΣΕΦΑ ΛΟΓΙΑ

Τὸ νὰ ἔχῃ κανεὶς μιὰ βιβλιοθήκη, εἶνε κάτι πολὺ διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ νὰ κἀνῃ καλὴ χρῆσὴ τῆς βιβλιοθήκης αὐτῆς.

John Lubbock

Γύρω-τριγύρω σὸ δωμάτιό μου τὰ βιβλία, σιωπηλοὶ μου δοῦλοι, περιμένουν νὰ μὲ παρηγορήσουν σὲ κάθε ὥρα λαμπερῆ ἢ σκοτεινῆ.

Proctor

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ

ΒΛΑΜΙΚΑ Κ' ΑΣΙΚΙΚΑ

ΠΕΡΙ ΓΙΟ-ΓΙΟ

Στὰ σύγκαλά σου ἔλα, Μανιῶ, πρὶν σ' ἀρχινήσω ἀπ' τὸ γονεῖο καὶ μὸλις τὸ χεῖλάκι μου σορῶσαι στὶς δυὸ μπάντες, θὰ βλαστημῶ καὶ σταυρὸ καὶ τοὺς ὄσιους ἐν χορῷ καὶ τοὺς μεγαλομάρτυρες φράγγικους καὶ προτεστάντες!

Πάλι σὲ δίκες θὰ ριχθῶ μὲ Εἰσαγγελέδες θὰ μπλεχθῶ κ' ὁ τύπος πάλι θὲ νὰ βγῆ νὰ γράψῃ τελευταίως «Ἐγκλημα παρὰ τῷ Ψυροῦ». Ἔτσι ἔτσι ἀπέθανε αὐθώρας. Ἄντιζηλιαί τὰ αἶτια. Ἢ ἀπάθεια τοῦ φονέως.

Πᾶψε λοιπὸν νὰ μοῦ κουνᾷς κ' ὀλιμεριὲς νὰ μοῦ γυρνᾷς σὰν τίς ἀριστοκρατίσσεις, μὲ τὸ γιό-γιό σὸ τὸ χέρι καὶ τὴ συνήθειά σου αὐτή, πὸν ἵπνοσε, δὲν ξέρω τί, ἐγὼ στὴν κόβω πὶ καὶ φῆ, μὲ δίκοπο μαχαίρι!

ΘΥΣΙΕΣ

Καὶ στὰ χαρτιά καὶ στὸν καφέ μῦθε ἡ μάντισσα: — «Ἀδελφέ, λίγον καιρὸ τὰ νεῖατά σου θέλεις γλεντήσῃ ἀκόμα». Κι' ἐγὼ ἀπὸ τὴν ὥρα αὐτὴ τῷ ῥοῖξῃ ἀκέρητος σὸ ποτὶ, προτοῦ σὸ τὸ παγωμένο του μὲ ρίξῃ ὁ Χάρος στὸ ὄμμα.

Κι' ὅποιος νὰ πῖνω μὲ θωρεῖ, δὲν ξέρει, — καὶ μὲ λέει μετρητῆ! — πὸν μεθυσμένη στὰ καλά, πρέπει ἡ ψυχὴ νὰ φύγῃ, για τὸ ταξεῖδι τὸ στερνὸ, τ' ἀνήλιαγο καὶ μακρινὸ, για κεὶ πὸν ἴσως ἡ ἀτιμὴ χαρὰ νάναί πῖο λίγη...

Μὴ μὲ εἰρωνεύεσαι ἂν πονῶ για τὴ ζωὴ, μελαχροινὸν, ἀφοῦ τὴν ἔχω, ὁ ἀμορφος, για χάρι σου ἀγαθήσει. Ἄν θές καὶ τώρα αὐτοκτονῶ, φτάνει νὰ ξέρω πὸν τ' ἀγνὸ κ' ἀγαπημένο χέρι σου τὰ μάτια μου θὰ κλείσῃ!...

ΜΕΤΑΜΕΛΕΙΑ

Ἐξάσες τὰ πεντάβολα, τῆς κούκλας τὰ βαφτίσια, τὴν τυρλομύγα, τὸ κρυφτὸ, τὰ νᾶζια τὰ παιδίσια, πὸν σμίγαμε τὰ μάγουλα, σὸ ἴδιο τὸ βιβλίον, στῆς κυρὰ Μάρθας τὸ σχολεῖο, τὸ τελευταῖο θρανίον...

Ἐξάσες καὶ τὸν Αἴσωπο, τὸ σκῆλο τοῦ Σταμάτη, πὸν ἀναπνδόντας γαῖνιζε πῖσω ἀπ' τὸν κηποφράχτη καὶ σὺ ἀπ' τὸ φόβο, μὲ στριγγιὰ κραυγῆ, ἀγγελο-χρυσμένη.

πῖσω μου ἐρχόσουν νὰ κρυφτῆς, ἀγνή σὰν πεθαμένη!...

Τὴν ἀρρωστιάρα ἔξασες τὴν κούκλα τὴν κερένια καὶ τὸ γιατρὸ πὸν σοβαρὸς μετροῖσε τὸ σφυρμὸ της κ' ὅταν ἀρρώστανες καὶ σὺ, μὲ πῶση, ὁ ἴδιος, ἔνοιον σ' ἔβλεπε καὶ τῆς ὄψης σου τὸν τάραιε ἢ ἀχρότης...

Καὶ τώρα ἐρωτοχάνεσαι, γι' ἄλλον ἀναστενάξεις, τὸν παιδικὸ σου σύντροφο, σὰν ξένο τὸν κτυτᾷς! καὶ καταριέμαι τὴ στιγμή καὶ βλαστημῶ τὴν ὥρα, πὸν δὲ σὲ φίλησα μικρῆ, νὰ τὸ θυμάσαι τώρα...

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΚΛΕΜΑΝΣΩ

Ὁς γνωστὸν, ὁ Κλεμανσῶ ἦταν πάντοτε ἀντιπολιτευόμενος τοῦ Μπριάν, ἐναντίον τοῦ ὁποῖου πολλὲς φορὲς εἶχε μιλήσει δομιμάτα μέσα στὴ Γαλλικὴ Βουλῆ.

Ὅταν λοιπὸν κάποτε τοῦ παρετήρησαν ὅτι μὲ τὴν αὐστηρὴν κριτικὴν του ἀδικούσε ἴσως τὸν Μπριάν, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τέλους ἐγνώριζε πάρα πολ-λὰ πράγματα, ὁ περιορίσμος πολιτευτῆς ἀπάντησε:

— Ὁ Μπριάν Ἰσα-Ἰσα δὲν ξέρει τίποτε, ἐνῶ καταλαβαίνει τὰ πάντα. Εἶνε δηλαδὴ τὸ ἀντίθετο τοῦ Πουανακαρέ.

— Καὶ τί εἶνε ὁ Πουανακαρέ; τὸν ρώτησαν.

— Αὐτὸς τὰ ξέρει ὅλα, ἀλλὰ δὲν καταλαβαίνει τίποτα, ἀπάντησε ὁ ἐξυπνότερος «Τί γινε».

